

ילום: אפרה בלווסק

פנישת כיתה. בית ספר יהודיה המכבי

זה היה בקיין '64, בטקס הסיום

אושפז תקופה ארוכה, שבמהלכה כתבו לו כל בני
כיתה מכתבים ברוב מסירות, מכתבים השמרניים
יצלו עד היום ומוכרים נשכחות. דורית כרמי, היום
ווגברת סוציאלית המתגוררת בחוילון להה שלושה
ילדים, כתבה לרפי חדשות מהתנוועה ("כ' מבית
ספר בטה כולם כבר כתבו לך!"): "

"דודו גולדנברג הוא חوير גדול. הוא הפסיק
הדריך, ואומרים שהוא בחברה סלונית. אבל אנחנו
את בטוחים שהוא נכון".

לדודו גולדנברג קוראים היום דודו סופו.

ואפשר גם להביא את הרשימה: והר חקרת פורט, ומני פרופסור למשפטים, גර ברמת אכיב, לולשה ילדים, מירה גלאס, בקיוץ גנון, עוכרת ציאלית, ארבעה ילדים, וגם עתליה בorth'ישבות עוברת, מוכירה רפואיים, וגם לוחמי הגטאות, חמישה ילדים, ואירית זאבי גורה בטבעון, מחנכת בתיכון, ואילנה רייצקי, עכשוי ילידים, עוכרת ממשרד ראש הממשלה, שני ילדים, ושמוליק קנדל, קוראים לו קנדל (נישא פעם להחליף לה庵, אבל לו שקנדול-להב לא מצליח טוב...), וחנה מרנו מיצנר, רופי, מנהל מלון, שני ילדים, ואיריד מיצנר, עכשוי מנו, כפר סבא, שלושה ילדים, משה סגל, גבעתיים, בנאי, שלוש בנות, אדריכלות, שריה וקס, פותחת קורסים כל במקצועה: אדריכלות, שני ילדים, רמת אכיב, ואלי, שכינויו היה: "חולמני" (עם הטעמה על המ'), וכינויו היה גם אדריכל בנהריה (כני הקיבוץ בכית ודע צחקו עליו כשהיה שם עם התנועה במחנה עכורה). בcit ודע היהת, מתהן בשם שחוקה, יש לו שלוש בנות משתי נשים! אוטוכוונות צבעים לרביב, ורו כהן, מנהל אגף תכנון בחברת הממשלתית לתעשייה, שני ילדים, ועומס לילדמן, שלושה ילדים, מהנדס מכונות, יוזף יעורי, בכינויו פעם "זעורה", ובשינתיים נגה, ולמד בארכיטקטורה הברית והיה לאדריכל, עצמאי, רמת השרון, אשתנית בוגרת (בנאלומי ומשעמם, הוא אומר), וROLAND (ז'ואיה היה דק שישה חמש שנים מסנדל', היא אומרת), ויש לה בית עץ בהרצין, יבנה פיתוח ושלוש בנות ("הבת הכי תהייה בהרצין" יבנה פיתוח) וכן, ומילך לך, היום רותם, נשואה השניה, שני ילדים, צלמת עיתונאי, ואחותה, וגבורת במכון בתל השומר, נשואה, שני ילדים, מריר, טכנית באיכות, שניים, וגיליה כהן, הנהנתת השבונות, כפר סבא, שני בנים, ודורית כרמי שכבר הוכרנו, וציפורה שיף, חבלת השרון, שתי ננות, ונואה שנשרה בשכונה, היחירה, מול בית הספר, נשואה, שני ילדים, ומאר שביט שבא מיר שללים, כלכלן, לפעים בסקטור הפרט, לפעים ציבורי, עכשוי הוא באוצר, מושב מגשימים, שני ילדים, וROLAND, שהיתה וודינה משוגעת על ים וטבח חייה ומעשי קנדס, הרצליה,AMA"א" ארבעה ילדים, מוגבעים, בגדרתת. וזה.

היא מוחשית מאד,
והרי הכל קרה רק
אתמול.
שישבו סכוב
השולחן הגרול הם
תרים אהרי הילדים
שהיכרו פעם. התה'
ליד הוא לא מסוכב
ומוכר בוראי לכל
מי שהתנסה פעם
במנגש מעין זה:
אתה מרכז מבטר
בפני הור העומר
מולך, מבקיע דרד
דרד
השנים, וההת'
הקלטמים
עכויות השוננות,
ולבסוף מגלה שם
בפניהם, בעומק, את

וילדי צפונן תל אביזר, יאלעדי
1951, פוגרוי בית הטענה ה新闻记者
הוזדה המכבי, החליטו אחריו
27 שנים שחווים שוכן
להיפגש. פרומ' זהר שביט
ארונה פMESSת ממחוזות וכמעט
פולם בזאת. מסחרב שככל מה
ש��אות קרה לטוביה

הילדר שיבש לירך שנים בטורה, בשם התעיה, בשמחת ה-
השתנויות:
זה מבונן נכון. אחרי שמא

- בנין הוג שנשאו אחר כך, ה-
- טפות הפלות שבאו אחר כך, ה-
- בנין הוג שנשאו בבית, התרכז
- ביחסיו פניה משכבר. אחר כ-
- לשלחות, הגיעו את עצם זה ו-
- איש סיפר בתורתו על מוצ-
- רים. הגברים, או הבנים, נטו לפ-
- תפתחו בדרך כלל במצב המשפח-
- מואור. קנו, כפי שהוא מכונה
- קצת שחוקן, למד אצל ניסן נתן
- אחר כך, האכל היום והוא עושה חি-
- אהדר מארני המפגש הזה, ובמי
- עם מני וזה, מעלה צלחת חומנו
- לצד רודרה מנוקדת ווונקן מטוט-
- בגנו שמסביב, משמרים או
- תאייטרלי.

חושכת שבסר הכל
פה, למריינה." אף אחר
נעדר מן המפגש הזה.
בשעה היורה, וכמוון

בככני, כייתה לשערו. "אני
אנאנתנו תורמים משה לחברה ב-
כללא ירד – וכמעט אף אחד לא
בכמעט שלושים איש הגיעו ב-
לא האמינו למראה עיניהם:
– אתה?
– את?
– אנחנו?!"

מאת עלי מוהר

"הסיפור של הכיתה הותה הווא שאין לה סיפור", אומרת, גלהכת בכל זאת, מروف' והר שבית מן החוג לספרות באוניברסיטת תל אביב. "זה סיפור של התפתחות טכנית, מטגרת שכונה אחת. בחינוך של הווים כטחה לא הינו נשארים ייחר – היוינו מתחופרים בין גרען (בית הספר למחוננים), בית הספר לאלמנויות ובית הספר לטבע. אבל או לא פיתחו אותנו, אלא נתנו לנו להפתח לכבר".

קשה שסביר את השיטוף כאן הוא האינסידר, פופ, הדיא אולי מתכוונת לכך שהכיתה הזאת, של בית ספר יהודיה המכבי בצפון תל אביב, הוכיתה של ילידי 1951 שסיממו בקי"ז '64 את בית הספר – לא יוצרה סנסציות מיהודה. אין בה אוכלוי וכוכית, כמו שרווי אומרים פעמי ברוחנות הצפון ישן של תל אביב, ש"אנחנו הרי יודעים שהוא לא היה צפוי במובן של היום", אמרת זהר, מארגנת המפגש ההיסטורי הזה.

הרותונות ההם היו שורות נורדראו ואלבנסדר ינאי ואבן גבירול ויוהורה המכבי ומרם החשמונאית ושמעון התרסי והורקנוס ואנטיגונוס, שכוב עמוד עדריוון בנין בית הספר. אז, בשנות החמשים והשישים, שכנו בכתי השיכון הארכיטים הניצבים לאבן גבירול עוברי הנמל ועובדיה חברות החשמל, ואחד במאי היה הרגל האדרום מתנופף בעלייזות ברוח אכיבית. מעבר לכיכביה, קלומר מעבר ליוהורה המכבי, שכון בית סלע, שאליו היה אסור להכנס, כמעט אסור להתקרב – הרי בו הגיעו הירונינים, ואם כבר היה למשהו חבר שגר בכניין הזה, היה צריך להוכיח לוורדים, לפני שיכאים אליו, שהו, למרות שהוא גור שם, אינו משפחה של חורא תניקים. המורו הוא ששתי הקיבוצניות היחידות בחבורה ביום גרו או רוקא בכית סלע.

בכיתה היו כולם בתנועה המאורתית, חוץ מזכר ואלי, שהיו בשומר העציר, קרבה אידיאולוגית שיצרה גם חmmas ראשונה, בכיתה שבוריה מתארים אותה כמעט כפורטנית, ואולי לא כמעט "קונזה מלוכרת", לחצת, עם מגנוני אכיפה נוקשים", אומר מנדי מאוטר, הימים פרופסור למשפטים באוניברסיטת תל אביב. "קונזה שלא אהבה חריגים, ולא אישרה כמעט חברות או גות".

אין סיפור – אף אחד לא ירד מן הארץ, ככלם, כמרומה, נושאים. גם השניים-שלשה שתתרגשו ככר נישאו מהרש, ומסודרים. ילדי הצפון הישן, בני האנטיליגנ贊ה העוברת, כפי שקרו לה אז, לא הרחיק מארוד: הם אמנים עוכו ברובם את השכונה, חזץ מנאוה, שנשאה עד היום ברוח אנטיגונוס, אבל הם גרים ברובם מטחווי נסעה קזרה ממנה: רמת אביב, רעננה, רמת השרון, הרצליה פיתוח. האנטיליגנ贊ה העוברת אולי נראית היום כמו בורגנות אינטליגנטית, אבל בכל הגדרות הללו אין הרבה מה ש:right; מושג: חוץ הרגלים האדרומים והשורדים האדר

ילום: אפרת בלוסטקי

גגישת כיתה. בית ספר יהודיה המכבי

זהו היה בקיען 64', בטקס הסיום

לאושפז תקופה אורךה, שבמהלכה כתבו לו כל בני
כיתה מכתבים ברוב מסירות, מכתבים המשמרים
אצלו עד הימים הנוכחיים נשכחות. דורות כרמי, היום
נוכבדת סוציאלית המתגוררת בחוילון וללה שלושה
ילדים, כתבה לרפי' חדשות מהתנוועה ("כי מבית
הספר בטח כולם כבר כתבו לך").
דרו גולדנברג הוא חوير גדול. הוא הפסיק
אתהדריך, ואמרם שהוא בחברה סלונית. אבל אנחנו
אנו בטוחים שהוא נכון.

ואפשר גם להביא את הרשימה: וזה הוקת פרות, ומני פרופסורים למשפטים, גור ברמת אביב, לולשה ילדים, מירה גלאם, בקיוץ גונן, עוכרת ציילית, ארבעה ילדים, וגם עתליה בתישובים עופרת, מוכירה רפואית בלחומם הגטאות, חמישה ילדים, ואירית זאבי גרה בטבעון, מחנכת בתיכון, נבי ילדים, ואילנה ירצקי, עכשוי וויטשר, עוברת ממשרד ראש הממשלה, שני ילדים, ושמוליק קנדל, קווואים לו קנדל ("נימה פעם להחלה לפה, אבל מרר לו שקדנאל-להב לא מצלצל טוב..."), וחנה ניצאר (היפה), היום שחר, שלוש בנות, רעננה, פסי-אלגואה תעסוקתית, ורפי, מנהל מלון, שני ילדים,આיאר מיצנור, עכשוי מנו, כפר סבא, שלושה ילדים, שם, ומה שיגל, גבעתיים, בנאי, שלוש בנות, טהרה וקם, פותחת קורס-כל במקצעה: אדריכלות ננים, שני ילדים, רמת אביב, ואלי, שכיניו היה חולמוני" (עם התעמה על המ') וכיניו היה גם חוחורה (בני הקיבוץ בכיתות ורע צחקו עלייו כשהיה שם עם התנועה כמחנה עוגרה, בכיתות ורע דותה תונן בשם חוחורה), יש לו שלוש בנות משתי נשים סטודנטיות צבעים לרocab, ורן כהן, מנהל אגף תכנון בחדרה המשותפת לתירונות, שני ילדים, ועמוס קולדמן, שלושה ילדים, מוגדר מכנסות, והוא עיריש, שכיניו פעם "זעירו", ושבינתיים גבה, ולמד בארכיטקטונות ותורת היהדות והיה לאדריכל, עצמאי, רמת השרון, שטי בנות (בגן אל ומשעם, הוא אומר), ורחל גראס, ששטו של המנסדל וראובן ("הוא היה רק שישה שנים מסנדל", היא אמרת), ויש לה בית עץ בהרציה פיתוח ושלוש בנות ("הבת cocci חתיכה בהרציה פיתוח") וכן, ומילך לקר, היום רותם, נשואה לפעם השניה, שני ילדים, צלמת עיתונות, ואחותה, עוכרתת במכון בתל השומר, נשואה, שני ילדים, מרים, טכנית באיכילוב, שניים, וגילת כהן, הנהלת חשבונות, כפר סבא, שני בנים, ודורית ברמי שכבך הוכרנו, וציפורה שיפ, חכילת השرون, שתי בנות, ונואה שנשאה בשכונה, היחידה, מול בית הספר, נשואה, שני ילדים, ומair שבית שבא מיר-שללים, כלכלן, לפעמים כסקטור הפרטוי, לפעמים באיכות, עכשוי הוא באוצר, מושב מגשימים, שני ילדים, ורחל, שהיתה וורונה משוגעת על ים וטבע בחירות ומעשי קנדס, הרצליה,اما לא"רבעה ילדים מוגבעים", הגדורתה. וזה.

היא מוחשית מאד,
והרי הכל קרה רק
אתמול. לפניו
שישבו סכיב
השולחן הגדול הם
תרים אחרי הילדים
שהכירו פעם. התה-
ליך הוא לא מסובך
ומוכר בודאי לכל
מי שהתנסה פעם
במגש מעין זה:
אתה מרכז מבטך
בפני הזור העומד
מולך, מקביע דרך
השנים, דרך

ה-קמתם וההת-
שוניותם של לבסוס מגלה שם
בכפניהם, בעומק, את
שליד החלון. ההו -
גילוי - בכלל לא
ל吉利חים לוחות את
כמעט בכל התוסר
شد יודע מניין. בלי
זהה הכיתה עצמה,
אשר, כשישבו לאכול
כפניהם זה, מבוגרים.
ובו, עיסוקו ומעשו
תוח בעיטוק: הבנות
תי. איש לא הפתיע
בפני כל, היה פעם
יב וגם שיחק קצת
לכלכלן. הוא היה
עצם הגנה אותו יחד
ס, כמו דומה. רק חורי
כח - שניהם חורגים
לי משאו מעברו

א כנאה רפי. הוא
הכיתה, מפערע מק'
הימים יצליה דוקא
מלון שרטון בירוש
יא הוא הויכרין של
קא תלמיד פרוע זה
קאים ומכתבים מימי
ות. לדוגמה: "הMRI
צקה פעם לי ול-
nid) שנגדל להיות
ישירה של פראותו
במעלה רחוב הור-
קשות בראשו והיה

ילדין צפון תל אביב, ילדי
1951, בוגרי בית הספר היסודי
יהודיה המכביה, החליטו אחרי
27 שנים שחווים שוב
להיפגש. פרופ' זהר שביט
ארגנה פגישת מחזור וכמעט
כולם באו. מסתבר שככל מה
ש��רה, קורה לטובה

הילדר שישב לירך שנים בטור זה אתה קורא בפתיעת, בשחתת השנתנית!
זה מבונן נכוון, אחרי שמצטבר הילדר לישuber כבר אין מבחנים פות הטפלות שבאו אחר כך, הילדר הוא שנסחו בבית, התרכז בחישוף פניה משכבר. אחר כן לשלשות, הציגו את עצם זה לאיש איש סייר בתורו על מציגים. הגברים, או הבנים, נטו לפתחו בדרך כלל במצב המשפה מאוד. קנדל, כפי שהוא מכונה קצת שחוקן, למד אצל ניסן נתן אחריו בר, אבל היה הוא עושה חיה אחד מארגני המפגש הזה, ובנוסף ממי זה והר, מעלה צלהת חומרי שמסביב, משמריהם או תיאטרולן.

הארכין של רפי הוא תוכאה
המופרסתת: אופנוו דרס אותו
גנום, ליד כיבר היל, והוא נגע
זרצ'י קויסקם".

7 ממים בחולצות הת-
נעווה הכהולות, הר-
כם או לא היה זה פִּי-
וֹלוֹטְרַיוֹן, ואילו כי
עַלְיָה המקצועות דֵּי
חֲופְשִׁים, שהתכני-
סֶם לפנֵי ימִים אחד
בְּדִים בקפה עירנו ש-
ביבינתן האמנים בר-
חוּב אלחריזי, כמו
עַטְוּם כוֹלֵם אַנְשִׁי עַ-
מָלֵם, עֲבוֹדָם, וְאַ-
פִּילּוֹ קָשָׁה.
עֲשָׂרִים
פָּה
מְמֻלָּאים
פָּנָקְצִוּת מְרוֹכְזִוּת
בְּחִיִּי הַכְּלָלָה,
הַאֲקָרְמִיה, הַחִינּוֹר,
גָּאהַ זָהָר שְׂכִיט
בְּבִנְיֵי כִּיתְחָה לשְׁבָעָה. "אָ-
נָהָנוּ תּוֹרְמִים מְשֻׁהוּ לְחֶבְרָה
לְאַיְרָד — וּכְמַעַט אֲפִיךְ אֶל-לְבָד
כְּמַעַט שְׁלוּשִׁים אִישׁ הַגִּיעוֹ
לְאַהֲמִינוֹ לְמֹרְאָה עִינָהָם:

אין סיפור - וזה אולי
הכיתה, אבל לא פשוט מכח
את סיפורו המפges זהה. מפges
מחוזר, מוחלקה, כיתה, הם תמצ
פifs עצם יתקשו להבהיר
תיאור שלהם ייראה להם אחות
אחרדים, הרכבים האחרים -
תיהם של אחרים? או, גרווע
אמנם, אין ספק שפיגישת
ילידי הצפון הישן של תל
סוציאלובי (כחא אוורמיין),
תית מסויימת. אבל, בראשותכ
ישנו הגלי לעין: מבט מרווח
ללא ספק, רעה קדומה אחת
סימ: אם משיחו סובר כי בגיגי
"בנינים" ל"בנות", הרוי שבוגר
שם שמורמות על מעמדן, חנה ש
היפה של הכיתה, גם אם ש
לאירית ואבי לא חסר, ברוך
לבושים סולידי יותר, תנוע
סיטים כהים וחולצות בהירות
צבעוניות יותר, וגם הדורות
רוכם לא התראו 27 שנים
אותם, שהרי עתה, ברגע ה

מאות עלי מוהר
הסיפור של הcritica הוזת הוא שאין לה סיפור, אולםרת, נלהבת בכל זאת, פרופ' זוהר שביט מון החוג לספרות באוניברסיטת תל אביב. "זה סיפור של כתה-מחחות טבעית, בסגנון שכונה אחד. בחינוך של

בתחום אחד לא היו נושאים ייחודיים – היהנו מתפקידו כבית הספר למחוננים), בית הספר לאלמנויות ובית הספר לטבע. אבל או לא פיתחו אוטונומיה, אלא נתנו לנו להפתח לכבר.

כשזה שביט אומרת שהסיפור כאן הוא האין-איסטי, גוץ' (בית הספר למחוננים), בית הספר לאלמנויות ובית הספר לטבע. אבל או לא פיתחו אוטונומיה, אלא נתנו לנו להפתח לכבר.

ישריה גנדז'יט מיוודוט. אין בה אוכלי זכוכית, כמו שהוא אומרם פעמי ברחובות הצפון של תל אביב, ש"אנחנו hari yodaim zhava la-ya cefon b'mebon shel haim", אומרת זהה, ממאגרנות המפגש ההיסטורי הזה.

הרחובות בהם היו שדרות נורדראו ואלכסנדרינה וגן גיבורי ויהודה המכבי ומרימ החשמונאים ושמעון התריסי והורקנוס ואגטינוגנוס, שבו עומדים עדין בנין בית הספר. או, בשנות החמשים והששים, שכנו בחתיה השיכון הארוכים הניצבים לאבן גבירותי עובדי הנמל ועובדיה חברת החשמל, ובאחד מהם היה רציף האורות מתנופף בעליות ברוח א貝יבית. מעבר לככיס, כלומר מעבר לייהודה המכבי, שכן בית סלע, אליו היה אסור להיכנס, כמעט אסור להתקרא – Hari bo gro ha-irutnayim, ואכן כבר היה למשחו חבר שగן בנבניין זהה, היה צורך להוכיח להורים, לפניו שבאים אליו, שהוא, למעשה, גרו גר שם,agini ממשפחה של חירוי תנינים. המור הוא ששתי הקיבוצניקיות היחידות בחברה חיים גרו או דודוק באית סלא.

בכיתה היה כולם בתנועה המאוחדרת, חזק מודע
ואלי, שהיו בשומר העזיר, קרבה אידיאולוגית
שיצרה גם חברות ראשונה, בכיתה שבסוגיה
מתארים אותה כמעט כפורטנית, ואולי לא כמו עט:
“קבוצה מלוכרת, לוחצת, עם מגנוני אכיפה
ונוקשים”, אומר מני מאוטר, היום פרופסור למשפט
טים באוניברסיטה תל אביב. “קבוצה שלא אהבה
חריגים, ולא אישרה כמעט חברויות או זוגות.”
אין סיפור – אף אחד לא ירד מן הארץ, וכולם,
כבר נישאו מחדש, נשואים. גם השניות שלושה שהתרגשו
היאינטילגנציה העוברת, ילדי הצפון הישן, בני
הרהייק מואדי; הם אמנים עוברים ברובם את השכונה,
חווץ מנאותו, שנשאה עד היום ברחוב אנטיגונוס;
אבל הם גרים ברובם מתחווים נסעה קצרה ממנה:
מمت' אביב, רעננה, רמת השרון, הרצליה פיתוח.
יאינטילגנציה העוברת אולי נראה היה כמו בור-
וננות אינטילגנטית, אבל בכל ההגדרות הללו אין
הרבה ממש: חרב הרגלים האדומים והשרוכים האדרוי